

5) Czy istnieje możliwe do dochodzenia na drodze sądowej przez osobę ubiegającą się o azyl roszczenie o zbadanie przez państwo członkowskie przejęcia własności na podstawie art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 i wydanie rozstrzygnięcia co do podstaw decyzji?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-678/11)

(2012/C 73/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i F. Jimeno, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, iż poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów zawartych w art. 46 lit. c) wersji skonsolidowanej Ley de Regulación de los Planes y Fondos de Pensiones (ustawy regulującej systemy i fundusze emerytalne), w art. 86 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) 6/2004 z dnia 29 października 2004 r. zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley de ordenación y supervisión de los seguros privados (ustawy o organizacji ubezpieczeń prywatnych i nadzorze nad nimi), w art. 10 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) nr 5/2004 zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley del Impuesto sobre la renta de los no residentes (ustawy o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami) i w art. 47 Ley 58/2003 de 17 de diciembre, General Tributaria (ustawy nr 58/2003 z dnia 17 grudnia 2003 r. — ordynacji podatkowej), zgodnie z którymi między innymi zagraniczne fundusze emerytalne mające siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujące pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii, jak również towarzystwa ubezpieczeniowe działające w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług są zobowiązane do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zamieszkałego lub mającego siedzibę w Hiszpanii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Przytoczone hiszpańskie przepisy podatkowe zobowiązują podatnika niebędącego rezydentem do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii. Konkretnie obowiązek ten spoczywa na zagranicznych funduszach emerytalnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujących pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii oraz na ubezpieczycielach działających w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług.

2) Komisja uważa, że obowiązek ustanowienia w wymienionych wypadkach przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii stanowi przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług, ponieważ nakłada dodatkowy obowiązek na wspomniane podmioty i osoby fizyczne, które zmuszone są do obowiązkowego korzystania z usług przedstawiciela. Stanowi również przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług dla osób i przedsiębiorstw mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż Hiszpania, które zamierzają świadczyć usługi przedstawicielstwa podatkowego podmiotom lub osobom fizycznym działającym w Hiszpanii.

3) Takie uregulowanie narusza art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

Odwwołanie od wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon Inc., przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 grudnia 2011 r. przez Alliance One International, Inc. poprzednio Dimon Inc.

(Sprawa C-679/11 P)

(2012/C 73/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alliance One International, Inc (poprzednio Dimon, Inc.) (przedstawiciele: M Odriozola, A. Vide, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim zarzutów dotyczących oczywistego błędu w ocenie zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, braku odpowiedniego uzasadnienia oraz naruszenia zasady równego traktowania ze względu na uznanie Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon, Inc., za solidarnie odpowiedzialną za popełnione naruszenie;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. wydanej w sprawie COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie i odpowiedniego obniżenia nałożonej na nią grzywny; oraz

— nakazanie Komisji pokrycia kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Alliance One International Inc., poprzednio Dimon Inc. (zwana dalej „wnoszącą odwołanie”) wnosi o: i) uchylenie przez Trybunał wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim Alliance One International, Inc. (zwaną dalej „AOI”), poprzednio Dimon Inc. za solidarnie odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansión naruszenie; ii) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. wydanej w sprawie COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie i odpowiedniego obniżenia nałożonej na nią grzywny; oraz iii) nakazanie Komisji pokrycia kosztów.
- 2) Po pierwsze wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja i Sąd Unii Europejskiej błędnie zastosowały art. 101 ust. 1 TFEU i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 uznając AOI za odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansión naruszenie. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd Unii Europejskiej naruszył jej prawo do obrony oraz art. 296 TFEU wyjaśniając dopiero w wyroku (i z tego względu ex post facto) rozumowanie dotyczące zastosowanego w decyzji Komisji standardu dowodu. Wnosząca odwołanie jest więc zdania, że Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo określając metodę przypisywania odpowiedzialności, a w szczególności przyjmując metodę dwojakiej podstawy, która posłużyła do dyskryminacji przedsiębiorstw według zasadności argumentów przedstawionych w skardze, lecz nie doprowadziła do ustalenia standardu przeprowadzania dowodu. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie mógł też pominąć okoliczności, że Komisja nie uzasadniła swej decyzji w części dotyczącej braku obalenia [domniemania].
- 3) Po drugie, wydany przez Sąd Unii Europejskiej wyrok ma pozbawiać wnoszącą odwołanie jej uprawnień wynikających z ogólnych zasad prawa Unii, zawartych w EKPCz oraz w karcie praw podstawowych, stanowiącej obecnie część traktatu lizbońskiego i z tego względu mającej walor prawa pierwotnego.
- 4) Po trzecie, choć Sąd potwierdza, że wnosząca odwołanie nie została uznana za odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansión naruszenie w odniesieniu do okresu sprzed 18 listopada 1997 r., to jednak nie wyciąga odpowiednich wniosków z popełnionego przez Komisję błędu i zgadza się na dyskryminację wnoszącej odwołanie. W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że wyjściowa kwota grzywny powinna była zostać zwiększona tylko o 30 %, gdyż w przeciwnym razie Dimon jest dyskryminowana w porównaniu z innymi adresatami spornej decyzji. W drugiej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja popełniła błąd przyjmując obrót Dimon w 2003 r. jako podstawę uzasadniająca zwiększenie kwoty wyjściowej grzywny na podstawie sekcji 1A akapit piąty wytycznych z 1998 r.
- 5) Wreszcie wnosząca odwołanie twierdzi, że miała prawo mieć uzasadnione oczekiwania, iż zostanie wobec niej zastosowane obniżenie kwoty grzywny na podstawie sekcji B pkt 3 tiret trzecie wytycznych z 1998 r. Jej zdaniem Sąd Unii Europejskiej popełnił w tym zakresie błąd, ponieważ: i)

uznał, iż ta okoliczność łagodząca nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku ze względu na charakter naruszenia oraz ii) uwzględnił podniesiony przez Komisję argument, zgodnie z którym wobec wnoszącej odwołanie zastosowano już okoliczność łagodzącą.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 1, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 2 stycznia 2012 r. — Cristian Rainone i in. przeciwko Ministero dell'Interno i in.

(Sprawa C-8/12)

(2012/C 73/37)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Strona pozwana: Ministero dell'Interno, Questura di Prato i Questura di Firenze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, takim jak art. 88 włoskiej T.U.L.P.S., na mocy którego „zezwoleń na prowadzenie zakładów może zostać udzielone wyłącznie koncesjonariuszowi lub posiadaczowi zezwolenia wydanego przez ministerstwa lub inne jednostki, dla których ustawa zastrzega prawo do organizacji i zarządzania zakładami, jak również podmiotom upoważnionym przez koncesjonariusza lub posiadacza zezwolenia na mocy tej koncesji lub zezwolenia”, oraz art. 2 ust. 2b dekretu ustawodawczego nr 40 z dnia 25 marca 2010 r., przekształconego na mocy ustawy nr 73/2010, na podstawie którego „art. 88 tekstu jednolitego ustaw o bezpieczeństwie publicznym, o którym mowa w dekrecie królewskim nr 773 z dnia 18 czerwca 1931 r. wraz z późniejszymi zmianami, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli określone w nim zezwolenie zostało wydane w stosunku do przedsiębiorstw handlowych prowadzących i przyjmujących publiczne gry z wygranymi pieniędzmi, uznaje się je za skuteczne dopiero po wydaniu właścicielom takich przedsiębiorstw odpowiedniej koncesji na prowadzenie i przyjmowanie gier przez niezależny urząd ds. monopolu państwa przy ministerstwie gospodarki i finansów”?